

KIS HÍR

ÁGYBA. (Lásd az 55. l.)

4. sz. — 1873.

V. kötet.

A BÜVÖS GYÖNGYÖK,

vagy :

Pali árnyéka.

(Folytatása.)

ETEL ijedten fölugrott és szaladt a kalitka felé, de már későn; a papagáj, a hajón teljes szabadsághoz levén szokva, rögtön fölhasználta az alkalmat s kiröpült a kalitkából. Etelka utána kapott mindkét kezével, de nem foghatta meg s a papagáj gunyos rikoltással fölrepült egy magas szekrény legtetéjére s ott nagy begyesen sétált föl s alá, nem törődve Etel fenyegetéseivel.

Jenő, Feri, sőt még a kis Nellige is segítségére siettek s Nellige nagy ijedelmében és sietségében mind kiszórta a szép piros gyöngyöket kötényéből. Próbáltak székre állani, — de így sem értek föl a szekrény tetéjéig; dobáltak föl mindenfélét, de a papagáj erre nem is hederített s csak gunyos kaczagást hallatott mindannyiszor; szokva volt az efféle ingerléshez a hajón, hol a matrózok gyakran játszottak vele.

„Ez mind hiába, így meg nem kapjuk,“ szolt Jenő sok fáradozás után. „Hanem tudok egy módot; szaladj a kertbe, Ferkó, és hozd föl a kis kerti létrát. Majd így megcsipjük a kópét.“

Feri gyorsan sietett ki, de sietségében

elfeledte maga után bezárni az ajtót s ezt a ravasz papagáj ismét hasznára fordította; hangos rikácsolással szétterjeszté szárnyait s egy pillanat múlva már kint volt a tornáczon s onnan a kertbe röpült.

Etel kétségbeesetten kiáltott föl és rohant a papagáj után, Jenő és a kis Nelli szüntén s Pali egymaga maradt a szobában.

„Ha most Etel papagája elveszne, mi baj volna?“ dörmögé magában Pali. „Hát én nem vesztettem el azokat a szép piros gyöngyöket . . . s Etelnek mindnyájan segítségére sietnek, engemet pedig egyikök sem sajnál . . . és ezt mind Jenő okozta . . . ő miatta nem fogadtam el a gyöngyöket . . . ő volt az . . .“

E pillanatban Pali összerezett és fölugrott. Eddig azt hitte, hogy csak ő maga van a szobában, de most valami mozgást hallott. Fölkelt és körülnézett, — s csakugyan, ott volt Feri majma, a kis moribonda, mely a szönyegen guggolva gyorsan szedeggett föl valamit és rakta szájába.

„A gyöngyök, — a szép piros gyöngyök!“ kiáltott Pali kétségbeesetten, „Nelli elszórta a földre s most ez a förtelmes állat el akarja nyelni. Takarodjál innen, te undok majom! Menj ki! menj!“

Ezzel kinyitotta az ajtót s kikergette a majmot, aztán visszatért a szönyegre s nagy gonddal összeszedeggeté a szétszórta gyöngyöcskéket; összekutatott minden zugot is, csakhogy egyetlen szem se menjen veszerdőbe.

Egyenként s egészen tele egyet sem resett valam a gyöngyök egyebet kis öntötte be egy szem s

Oh! m gyönyörű nézni s hos mig végre Aztán fölso az övéi eze szerint őt ták a hajó taná magán hogy valam el . . . d csak megp muzeumába mögött . . . ugy képzelt

Az ajtó Hallotta, kertben k van elég üvegszekré vegye, mi Fölkapta a a szekrény sietett, tal volt egész tett, néh épen midő Gyors de néhány hasadékba tudta elől

Egyenként szedte föl, míg végre keze egészen tele volt s a szönyegen többé egyet sem látott. Aztán fölkelte és keresett valami kis katulya-félét, melybe a gyöngyöket elhelyezze. Nem talált egyebet kis tolltartó-katulyánál s ebbe öntötte be lassan, gondosan, hogy egy szem se gördüljön el.

Oh! mily szépek voltak! mily gyönyörű pirosak! Pali alig győzte nézni s hosszan gyönyörködött bennök, míg végre mind betöltötte a katulyába. Aztán fölsohajtott: Ah! miért is nem az övéi ezek a szép gyöngyök! Jog szerint őt illetnék, mert neki kínálták a hajón . . . ha most megtartaná magának, senki sem mondhatná, hogy valami nagy gonosztságot követ el . . . de nem akarja megtartani, csak megpróbálja, mint illenének az ő muzeumába, hogy látszanának az üveg mögött . . . csak egy perczig akarja úgy képzelni, mintha övéi volnának.

Az ajtóhoz ment és hallgatózott. Hallotta, hogy a gyerekek messze a kertben kergetik a papagájt; tehát van elég ideje, hogy a gyöngyöket az üvegszekrénybe helyezze és ismét kivegye, mielőtt testvérei visszatérnek. Fölkapta a szinig teli katulyát s vitte a szekrény felé, de talán mert nagyon sietett, talán mert lelkiismerete nem volt egészen nyugodt s keze reszkedett, néhány gyöngyöcskét elszórt, épen midőn már a szekrénybe letette.

Gyorsan lehajolt utánok a földre, de néhány beesett a padlódeszkák közti hasadékba, honnan csak igen nehezen tudta előkaparni.

„Ejnye no! Ez is csak az én bosszuságomra történik,“ kiáltá mérgesen. „Mintha még e kis gyöngyök is összeesküdtek volna ellenem. Jaj istenem! Lépteket hallok . . . valaki jön . . . most hova tegyem a gyöngyöket? . . .“

Ijedten az ajtó felé fordult s épen nem szolgált öröme, hogy e pillanatban Jenő belépett.

„Ez aztán vadászat volt! Kár, hogy velünk nem jöttél, Pali!“ szolt Jenő jókedvűen, mialatt izzadt arcát megtörlé zsebkendőjével. „Ez a gonosz papagáj fölrepült a körtefára s hiába ráztuk a fát, hiába dobáltuk kövel, nem akart mozdulni, míg végre pisztolyt hoztunk s erős töltésekkel puffogtunk. Ettől megijedt, — csakhogy nem volt köszönet benne, mert kiröpült a mezőre s a gyerekek most még mindig hajszolják. Thjü! de meleg van!“ s ezzel Jenő leült a nagy karszékre, szétnyújtózott s két kezébe fogva zsebkendőjét, törölgeté s eltakará izzadt arcát vele.

Pali egy szóval sem felelt. Haragudott Jenőre s eltökélte, hogy nem szól hozzá; most azonban tulajdonképen mégsem ez okból hallgatott oly mélyen, hanem mert bátyja váratlan megjelenése egészen megzavarta s nem tudta, mit csináljon, miként titkolja el, hogy a gyöngyöket kis muzeumába tette.

Ha a durczáskodó harag el nem vakította volna e perczen elméjét, belátta volna, hogy legkönnyebben azal vághatja ki magát a zavarból, ha

a gyöngyöket egyenesen odaviszi Jenőnek s elmondja, miként mentette meg a majomtól, vagy pedig ha egyszerűen visszateszi az asztalra, hova

ugy is vissza akarta vinni. Azonban a szívében forrongó boszuság, a tudat, hogy vágyik a gyöngyök után s Nellivel szemben ezt mégis tagadta s

SZENVEDÉLYES ZENESZEK. (Lásd a 62. l.)

a bűnös kívánság, hogy a szép gyöngyöket valamikép megtarthassa, egészen megzavarta fejét s nem tudott többé nyugodtan gondolkozni, hanem

látván, hogy Jenő eltakarta arcát a kendővel, hamar elővette a katulyát, kitöltötte a gyöngyöket kabátja zsebébe, aztán bezárta a szekrényt s is-

A KIRÁLY ÉS A GRÓF. (Lásd a 63. 1)

mét az ablakhoz ülvén, kezébe vette a könyvet, mintha folytatná az olvasást.

„Ohó! én bizony itt majd el is alszom!“ kiáltott Jenő néhány perc múlva. „Pedig hozzá kell látnom a munkához, megigérttem Nellikének, hogy átfurogatom piros gyöngyeit s szép gyöngysort csinállok a nyakára.“

Fölkelt s a pamlaghoz ment, hol Nellike ült volt az imént; a gyöngyöket azonban nem látta ott

„Ez furcsa! Azt hittem, hogy itt találom a gyöngyöket és nincsenek itt . . . valjon hol lehetnek? . . . A földön sem látok semmit . . . pedig úgy emlékszem, mintha hallottam volna, hogy szórja el Nellike, mikor nagy sietséggel fölugrott . . . Pali te! Nem volt itt senki? Nem vitte el valaki Nellike gyöngyeit?“

„Nem tudom. Azt láttam, hogy a kis majom ott mászkált a pamlag előtt s valamit szedegetett a szájába, de én bizony nem néztem meg, mit szedeget.“

„Ah! ettől előre féltem! Az a haszontalan kis állat lenyelte a gyöngyöket. Nem tudod, hol van a majom?“

„Mit tudom én!“ felelt Pali durczásan, de szívében mintha szurást érzett volna s minden vére arczába futott.

„Mi bajod van, Pali?“ szólt Jenő, közelebb lépve öcséséhez. „Egész délután olyan sötét, mord arcot vágsz . . . mi bajod?“

„Semmi!“

„No, ne tagadd! Mondd meg, mi

bajod s talán segíthetünk. — Vagy talán azért haragszol, hogy nem kaptad meg azokat a piros gyöngyöket, melyeket az a matróz kínált? Nagyon sajnálnám, ha azért haragudnál s talán épen reám, mert én igazán azt akartam, hogy egyikünk se fogadjon el semmit, de a kapitány aztán annyira erőszakolta a dolgot, hogy nem tudtam ellenállni . . . Ezért ne haragudjál ám . . . én nem akartam kedvedet rontani . . .“

„Mondom, hogy eszem ágában sincs azért haragudni . . . törődöm is én azokkal a gyöngyökkel . . . , csak már hagynátok egyszer békén; olvasni akarok s egész délután olyan lármát csaptatok, hogy majd megsiketültem belé.“

„Ah! megint ezt a latin könyvet forgatod? Azt hittem, hogy az elébb már beleuntál s nem fogod tovább olvasni.“

Pali e pillanatig bosszuságában még bele sem nézett a könyvbe s azt sem tudta, micsoda könyv van kezében; de azon kényszerűséggel, melylyel egyik hazugság rendesen maga után vonja a másikat, most azt felelte:

„Nem untam belé s olvasni fogom tovább is, ha ugyan olvasnom engedtek már egyszer.“

„Ugy látom, veled ma nem lehet beszélni,“ szólt Jenő nyugodtan s aztán elfordult. „Megkeresem azt a gonosz kis majmot, mert ha csakugyan mind elnyelte a gyöngyöket, akkor vége van, belehal.“

Jenő k
forgatni ke
ban egy la
első monda
a furcsa m
sedet atra
lovas mögö

„Átkoz
s becsapta
ablakon ki

A nap
a szürküle
A hajó, m
látogatást
gonyait, e
tenger fel
tett, saját
végig; ug
volna azt
nyékát, n

N

Hat
Bizon
Mert
Béle

Jenő kiment s Pali most ismét forgatni kezdte a könyvet; most azonban egy lapon olvasni is kezdett s az első mondat, mely szemébe ötlött, az a furesza mondas volt: „Post equitem sedet atra cura,“ — sötét gond ül a lovas mögött!

„Átkozott könyv!“ kiáltott Pali s becsapta a könyvet, fölkel és az ablakon kinézett.

A nap épen lenyugovóban volt s a szürkület kezdett leszállni a földre. A hajó, melyen néhány órával előbb látogatást tettek, épen fölszedte horgonyait, csöndesen vitorlázott el a sík tenger felé s midőn Pali utána tekintett, sajátságos borzadás futott rajta végig; úgy látszott neki, mintha látta volna azt a sötét árnyat, a Gond árnyékát, melyről Jenő reggel beszélt.

(Folytatása következik.)

N A G Y C S A L Á D.

(Képpel a 64. lapon.)

Hat kis czicza egy vakáson —
Bizony ez nem kis dolog!
Mert a czicza, mentől kisebb —
Béle csak annál nagyobb.

ÁGYBA!

(Képpel a czim'apon)

Kicsi fiam, jöszte! Látom
Szemedben ül már az alom.
Jöszte, édes gyermekem,
Menj aludni csendesen--

Az ölembe főlemellek,
Kis ágyadba lefektetek.
Szemed már pislogva lát —
Pá babám, jó északát!

A FÁJDALOM ÓRÁIBAN.

Égő fájdalmat a könyű
Megenyhit,
De a vigasztalást adja
Csak a hit.

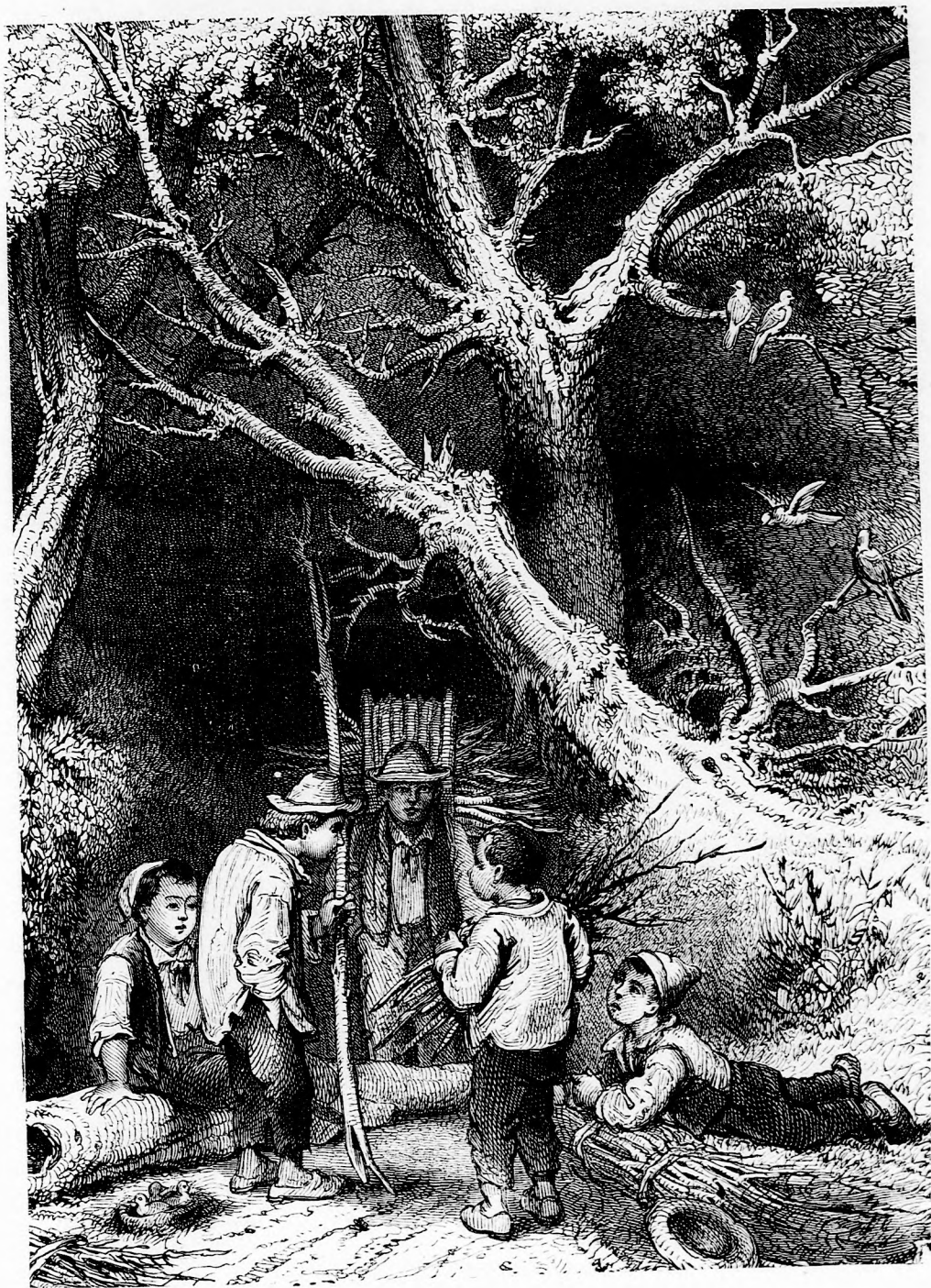
SZEGÉNY GYERMEKEK AZ ERDOBEN.

(Képpel az 57. l.)

A szegény ember gyermekeinek sorsa gyakran bizony nagyon sanyaru és szomorú. Nem játszhatnak, nem tanulhatnak, hanem kemény munkát kell végezniök, bár még kevés az erejök. Kimennek az erdőbe száraz galyat szedni a konyhára s órákig szorgalmasan gyűjtögetnek. A legkisebbik csak néhány szál rőzsét visz ölében, mintha bábut vinne; még inkább csak játszik. A középső már jó csomót kapott föl s még fejére is tesz nagyobb darabot. A legidősb testvér pedig hátán visz akkora csomót, hogy szinte görnyed alatta. De hiába, meg kell tenni, mert ha nincs fa, anyjuk nem tud főzni, ha nem főz, nem lesz ebéd, ebéd nélkül pedig üresen marad gyomruk, éhesek lesznek, az éhség pedig fáj!

A TENGHERÉSZ BARÁTJA. (Lásd a 63. l.)

SZEGÉNY GYERMEKEK AZ ERDŐBEN. (Lásd az 55. l.)

ESZTIKE A BÉKAVÁROSBAN.

— Mese. —

Egy kis leány egyszer nagy boszusan ült az asztal előtt, mely tele volt az ő iskolai könyveivel és írásaival; volt ott nyelvtan, természetrajz, történelem, aztán rajzminták, szépírás s efféle, a mit gyermekeknek tanulni kell; de Esztike egyikkel sem törődött s a természetrajzi tankönyvet, melyet épen kezében tartott, szintén boszusan csapta le s mérgesen fölkiáltott: „Milyen ostobaság ez a természetrajz!”

Két egész órai idő volt számára hagyva leczkéje megtanulására; ebből egy óra már elmúlt s Esztike még nem tanult semmit, hanem lustálkodott, nézegetett ki az ablakon, papirost szabdalgatott s közben durczásan mormogá:

„Rettenetes dolog ez, ennyi leczké tanulni! Oh, csak megmenekülhetnék ettől; mily pompás volna az! Látol cizca, neked jobb dolgod van, nem kell tanulnod. Ugyan szeretném tudni, mi haszna tanulom ezt a természetrajzot; és épen ma a békáról van föladva leczke... bizony inkább szeretnék magam is béka lenni, csak ne kellene már tanulnom.

Ezután, hogy könnyebben essék a tanulás, nagy karszékbe ült, melybe pedig el is volt tiltva ülnie; itt végig nyújtózott, de a könyvet föl sem nyitotta, hanem nagyot ásított s álmosan dünyögé:

„Igazán... még ha akarnék is tanulni... nem bírok... olyan álmos vagyok!”

Hátradőlt a kényelmes karszékben s e perczen úgy látszott neki, mintha az ablakon hirtelen förtelmes, nagyon piczike vén asszony ugrott volna be, ki nek arcza tele volt ránczokkal, ruhája pedig sajátságos zöld bőrből állott.

„Ismersz-e engem?” kérdé a kis vén asszony.

„Nem bizén, soha sem láttam,” felelt Eszti.

„Én Békaország királynője vagyok s eljöttem, hogy teljesítem kívánságodat, hogy ne kelljen többé leczkét tanulnod. Hanem előbb még egyszer komolyan meg kell kérdeznem, igazán óhajtod-e, hogy inkább béka lennél, a mikor aztán nem tanulnál semmit? vagy akarsz kis leány maradni s tanulni szorgalmasan mindaddig, míg eleget tanultál és abbahagyhatsz?”

„Oh! inkább lennék akár béka is, csak ne kellene már többet tanulnom! Gyűlölöm azokat a könyveket.”

„Jól van, tehát béka lesz belőled.”

Ez elkönyvedén megérinté kezével a kis leányt s Esztike egy pillanat alatt kis békává látta magát átváltozva. Beszélni akart, de torkából nem jött ki egyéb, mint: „kvak, kvak! kvak, kvak, kvak!”

„Most jö
né; „megmu
„Kvak,
a mivel azt
van, megyek

A béka
s leugrott a
mert most
tudott más
kái g mászta
kijutottak e
még soha se
volt mocsár
fü nőtt vad
békaváros,
nak készítve
egyben éper
város végén

Midőn
tek, csapato
kák, melyek
most hazafé
kogva s s
a békakirá
a szokásos

„Ezek
társaid” sz
„Hajdan ez
tak mint t
hogysen
pajtásaidda
dent, a mi

Ezzel
pocsótába
annyit mo

S am
szen mag
félénken b
lyek vigan
szen köze
s nagyon
fölbátoritá
gyon udv

„Kec
nád meg
kát maga
gyok.”

„Most jöjj velem,“ szólta a békakirályné; „megmutatom, hol fogsz ezentul élni.“

„Kvak, kvak, kvak!“ felelt Eszti, a mivel azt akarta mondani, hogy: jól van, megyek.

A békakirálynő fölmászott az ablakra s leugrott a kertbe, Eszti pedig utána, mert most már ő is béka lévén, nem is tudott másképp járni, mint ugrálva. So káig másztak fű és bokrok között, míg végre kijutottak egy sik mezőre, melyet Eszti még soha sem látott. Az egész mező tele volt mocsárokkal, melyek fölött magas fű nőtt vadon, a közepén pedig volt a békaváros, melyben a házak sárból valának készítve és csak olyan nagyra, hogy egyben épen csak egy béka lakhatott. A város végén pedig nagy tó terült el.

Midőn a város főutcáján végig mentek, csapatonként jöttek szembe apró békák, melyek mind a tóban mulattak s most hazafelé mentek, mindnyájan kvakogva s szemöket hunyorgatva, amint a békakirálynőt megpillantották; ez volt a szokásos köszöntés Békaországban.

„Ezek a kis békák lesznek ezentúl társaid“ szólta a békakirálynő Esztihez. „Hajdan ezek is olyan kis leányok voltak mint te s inkább akartak békák lenni, hogysen tanuljanak. Ismerkedjél meg pajtásaiddal, ők majd megmondanak mindent, a mit tudnod szükséges.“

Ezzel a békakirálynő beugrott egy pocsótába és eltűnt, mielőtt Eszti csak annyit mondhatott volna, hogy „kvak!“

S amint így ez idegen helyen egészen magára maradt, kissé megijedt s félénken bámult a többi békácskákra, melyek vígan ugrándoztak körülötte. Egészen közel hozzá ült egy kövér kis béka s nagyon nyájasan pislogott reá; ez kissé fölbátorítá Esztikét, odacammogott s nagyon udvarias kvakogással kérdé:

„Kedves béka kisasszony, nem tudnád megmondani, hol találhatnék házacskát magamnak? Én itt még idegen vagyok.“

„Oh, szívesen mutalok akárhányat,“ kvakogott vissza a kis nyájas béka; „épen ebben az utcában is van három üres ház, akármelyiket elfoglalhatod s legjobb is, ha itt telepszel le, ez a legszebb utca.“

„Köszönöm szépen“ szólta Eszti s most mar kissé bátrabban beszélt. „Szeretnék még egyetmást megtudni az itteni szokásokról is. Például, van itt iskola?“

„Dehogy! hire sincs!“

„Hát tanító?“

„Az sincs!“

„Hát könyvek?“

„Még csak az kellene! Ha itt is tanulni kellene, egyikünk sem volna itt s azt hiszem, te sem jöttél volna ide.“

„Nem bizony,“ felelt Eszti. „De olyan furcsa az, békának lenni! Én ma reggel még kis leány voltam.“

„Én is az voltam valaha, de gyűlöltem a tanulást s tűzbe dobtam könyveimet, a kályhába; alig végeztem ezt, megjelent a békakirálynő s idehozott és azóta kis béka vagyok.“

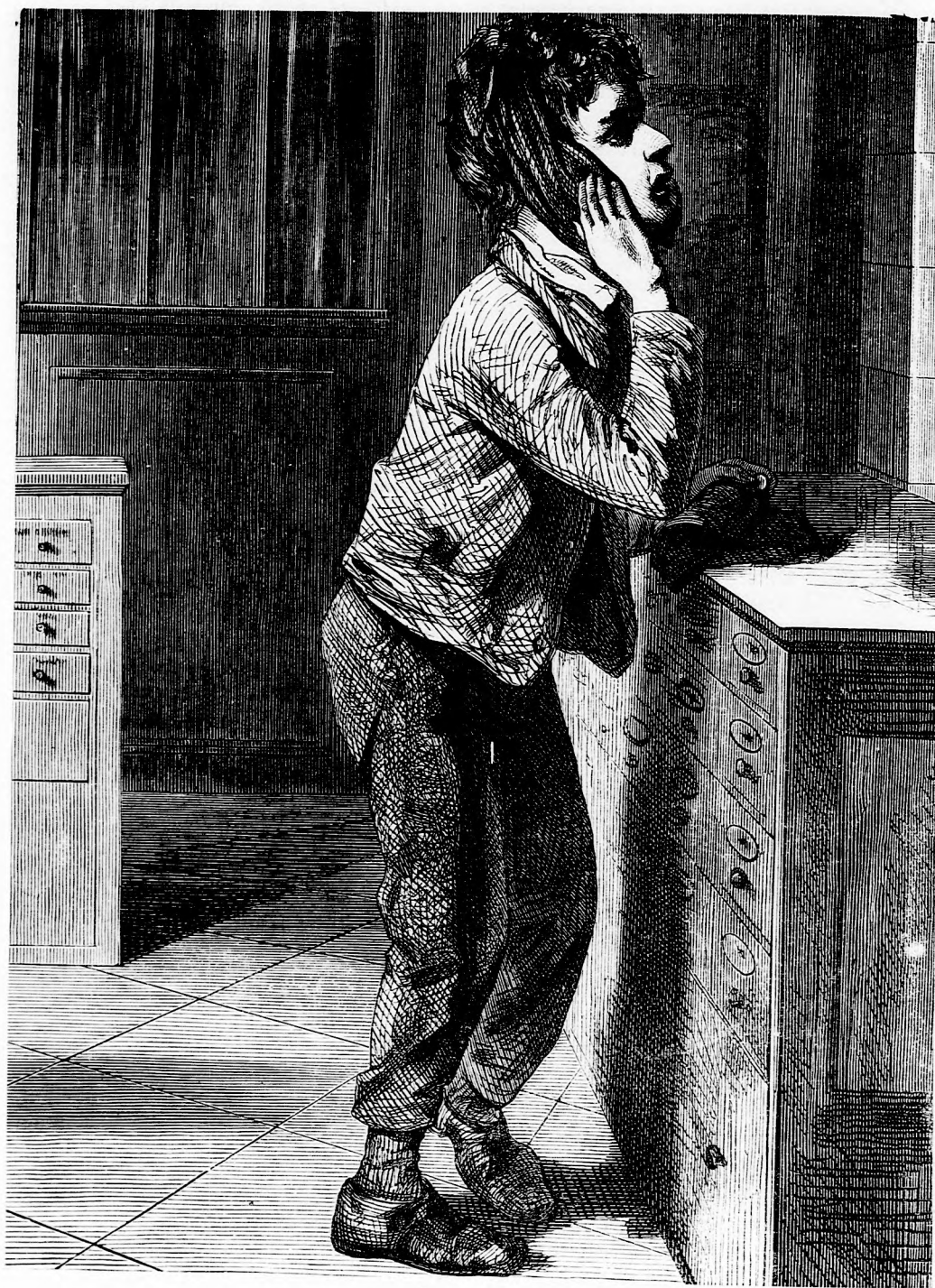
„Nagyon mulatságos! Én is épen így jártam, csak hogy én nem dobtam tűzre könyveimet,“ s aztán elbeszélte Eszti az ő történetét új barátjának, kinek neve hajdan Katinka volt.

Katinka elkísérte Esztit egy üresen álló házhoz s mivel már későskén volt, jó éjszakát kívánt neki.

„Hogyan, hát nem maradsz itt velem?“ kérdé Eszti. „Van itt hely ket-
tőnknek is és én ugy nem szeretek egyedül, elhagyatva lenni!“

„Sajnálom, kis pajtikám, de nem szabad. Egyik törvény nálunk azt rendeli, hogy mindenki külön, magában lakjék. Ez kissé unalmas ugyan, de tudod, hogy viszont aztán nincs itt sem iskola, sem könyv, nem kell soha tanulni és ez fölér mindennel. Hanem holnap reggel majd eljövök s együtt megyünk reggelizni. Jó éjszakát!“

(Folytatása a 62. lapon.)

FOG-CSÖPPEKET. (Lásd a 63. 1.)

A KIS VADORZÓ. (Lásd a 62. l.)

(Folytatás a 59. laphoz.)

Katicza ugrálva odább állott. Esztikének pedig nagyon sirásra állt a szája. midőn egyedül maradt. Ambár békaalakja volt, mégis megmaradtak mindazon érzései, melyeket kis leánykorában birt; akkor pedig attól félt leginkább, ha egyedül maradt éjszaka. Azelőtt jó puha ágyban aludt s mellette aludt az öreg jó Ágnes néni, — most pedig nem volt sem ágya, sem vánkosa, csak a sáros földre lehetett feküdni a nedves, nyomorult békaházban. De ezzel végre megbarátkozott s megvigasztalódott azon gondolattal, hogy „itt nem kell soha tanulni, itt reggeltől estig játszani lehet.“

S ezzel aztán végre elaludt.

(Vége következik.)

A KIS VADOR Ó.

(Képpel a 61. l.)

A cigánygyerekek külsőleg nem épen kellemetlen alakok. Sötét villogó szemek, koromfekete hajuk, élénk, értelmes arcuk inkább megnyerőnek mondható, csakhogy, fájdalom, a kis purdék nevelése rendszeren nagyon siralmas. Többnyire minden oktatás, minden vallás nélkül nőnek föl s még azt sem tudják, van-e isten? Vadon nőnek és élnek s így nem csoda, hogy a jóról és igazságról sem igen tiszta fogalmuk van, azt meg épen nem tudják, mi különbség van az „enyém“ és „tiéd“ közt. Már csecsemő korukban hozzászoknak a lopáshoz, azért a falusi nép nem is igen szereti őket s mai rajzunk mutatja, hogy igaza van. Egyik kis cigányfiu valahol az erdőszélen legelésző libákat látott s azonnal vadászó lett belőle. Megragadott egy kövér ludat, kitekerte a nyakát s hazasietett vele a putrihoz, hol az egész család nagyon megdicsérei tettét. Természetes, hogy ily módon aztán soha sem lesz belőle jóra való ember.

A MI PAJKOSUNK.

Pajkos kutyánk derék kutya,
Úgyes kis kutyú biz a!
Bödog, hogy ha a szájában
Botot kell hordania.

Ugy megfogja a fogával,
El sem tudná ejteni.
S a ki roszt szándékkal közelg —
Arra fogát ráfeni.

És ha ellensége támad,
Dühösen ugrik neki.
S a mig harap, marakodik,
Labát a botra teszi.

SZENVEDÉLYES ZENÉSZEK.

(Képpel az 52. l.)

Nem furcsa az, hogy a mi kis Gyulánk, mihelyt valami trombitafélét, — és még ha fából is van, — szájába kap, azonnal oly hatalmasan belefúj, hogy majd bedől a ház tőle?

És nem furcsa, hogy ha dobot kap

kezébe, va
ken vagy
bol, hogy
letére vál

Hát

Tinka, m
kaparit, u
madarat

Ez r

hogy az a
melletők
néhez s
melyek
mert oda
kor üti ő

Ugy

csi? Ha
zony ki
hangvers

F

Ha

nagy er
bevette.
volt, vi
is kény
a várba
kiséreté

kezébe, vagy ha dob nincs, akár a széken vagy asztalon is oly rettenetesen dobol, hogy akármely baka-dobosnak becsületére válnék?

Hát az nem furcsa, hogy a kis Tinka, nihelyt valami csörgettyűt megkaparit, ugy csörög-zörög vele, mintha madarat akarna ijeszteni?

Ez mind furcsa, de legfurcsább az, hogy az a Paprika Jancsi, ki ott fekszik melletök a földön, nem kap kedvet a zenéhez s nem üti össze a réztányérokat, melyek pedig mindig a kezén vannak, mert oda vannak varrva. De ő csak akkor üti össze, ha a hasát megnyomják.

Ugy-e okos ficzkó ez a Paprika Jancsi? Ha ő nem maradna csöndesen, bizony ki sem lehetne állani ezt a szörnyű hangversenyt a gyermekek szobájában.

F O G - C S Ö P P E K E T.

(Képpel a 60. lapon)

Jaj, nem tudom már kiállni!
Jaj, jaj, patikáros bácsi,
Áldja meg az istenem:
Fog-csöppet adjon nekem!

Éles léghuzamban álltam.
Czukorkát sokat zabáltam.
Nem tisztítam a fogam —
Jaj, a fogam odavan!

Fogadom, hogy ha ez egyszer
Segit az enyhítő gyógyszer:
Tisztán tartom a fogam,
Számát ápolni fogom.

A KIRÁLY ÉS A GRÓF.

(Képpel az 53. lapon.)

Hajdanában egyszer egy ifju király nagy erővel ostromolt egy várat és végre bevette. A gróf, kire a vár védelme bizva volt, vitézül tartotta magát, de utoljára is kényszerült hódolni s midőn a király a várba bevonult, a gróf odacsatlakozott kíséretéhez s a menet legvégén lovagolt.

Észrevette ezt a király s nyájasan fölszólitá a grófot, jöjjön előbbre és lovagoljon elől. A király hivei pedig ezen nagyon megütözköztek s kérdék, mért tünneti ki a király annyira a volt ellenségét? Mire a fiatal fejedelem így válaszolt:
„Ellenségeimet jobb' szeretem magam előtt látni, mint hátam mögött.“

A TENGERÉSZ BARÁTJA.

(Képpel az 56. l.)

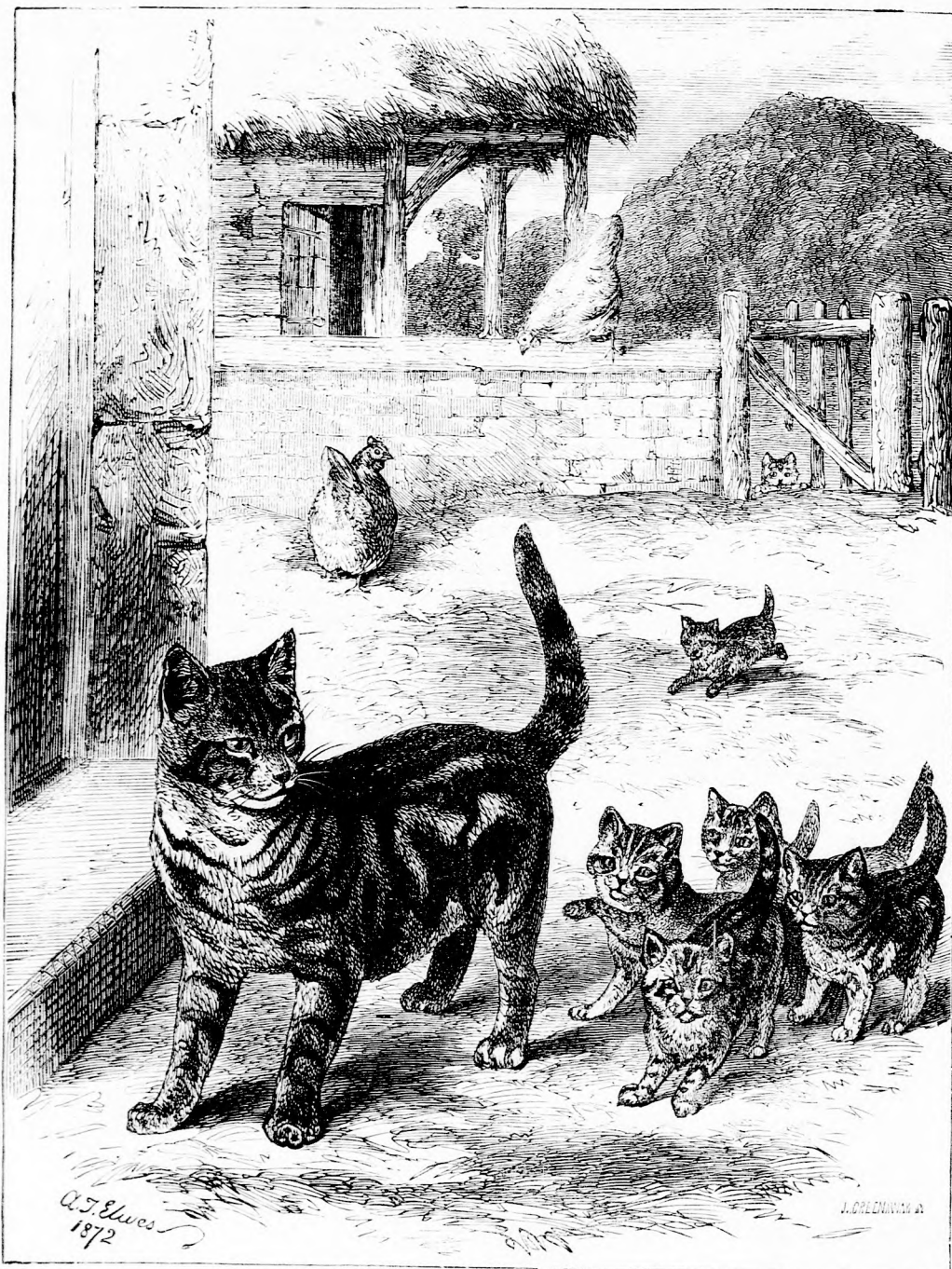
Egy kikötőben láttam hajdan egy matrózt, kinek igen szelid főkéja volt. A matróz fiatal korában ezethalász volt s az északi tengeren fogott egészen fiatal főkát, melyet aztán fölnevelt. A főka oly szelid volt, mint akármely háziállat s ugy ragaszkodott gazdájához, mint a leg-hivebb kutya. Ha a matróz kiült a napra, a főka rögtön előmászott, fölágaskodott s hízelt gazdájának, ki aztán megsimogatta és játszott vele. Idegeneket sem bántott, sőt gazdája parancsára azoknak is megengedte, hogy megsimogassák.

FÖLDRAJZI SZÓTALÁNY.

1. Dunaparton híres város
A megyével neve páros.
2. Spanyolország s Portugallia
Ezen közös nevet vallja.
3. Ősidőkben nagy bűnfészek
Eltemeték a tüzvészek.
4. Derék ország vitéz népe
A magyarnak hű testvére.
5. Dicső róna, magyar fajta
A Hortobágy terül rajta.
6. Ahol nyomják e z t a l a p o t
Ez utolsóval kikapod.

*

A kezdőbetűket már most
Összeróván: kitaláld.

NAGY CSALÁD. (Lásd az 55. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. — Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
 Ára negyedévre 1 frt. 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —